

ΤΗ ΚΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Μνήμη τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν Ἀλυπίου τοῦ Κιονίτου, καὶ Νίκωνος τοῦ Μετανοεῖτε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ὁσίου Ἀλυπίου.

Ἦχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Παμμάκαρ Ἀλύπιε τὴν σὴν, ἐκ παιδὸς ἀνέθηκας, ζωὴν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὑφ' οὗ σθενούμενος, τῆς σαρκὸς τὰ πάθη, λογισμῷ ὑπέταξας, τὸ χεῖρον ὑποτάττων τῷ κρείττονι, διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Θεόφρον Ἀλύπιε φωστήρ, καθωράθης μέγιστος, φωταγωγῶν τὴν ὑφήλιον, θαυμάτων λάμπησι, καὶ ἐνθέων ἔργων, ὅθεν μετὰ κοίμησιν, τὸ ἄδυτόν σε φῶς ὑπεδέξατο, διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στύλος ἐχρημάτισας σοφέ, Μοναστῶν Ἀλύπιε, ὑπερθεν στύλου ἰστάμενος, καὶ πιεζόμενος, καύσωνι καὶ κρύει, καὶ πολλαῖς ἀσκήσεσι, διὸ καθυπεδέξω τοῦ Πνεύματος, θεία χαρίσματα, ἰατρεύειν ἀρρωστήματα, καὶ διώκειν, πάθη χαλεπώτατα.

Τοῦ Ὁσίου Νίκωνος

Ἦχος πλ. β' Ὅλην ἀποθέμενοι

Ἦψωσαν τὸ σῶμά σου, πόνοι καὶ πόνων οἱ τρόποι, καὶ τῶν τρόπων ἔλλαμψις, ἡ τῷ θεῷ Πνεύματι ἀπαστράπτουσα, ὑπὲρ νοῦν ἅπαντα, τὴ ἰσχυρὴ ἠύγασε, θαυμαστῶς ἐμεγαλύνθη γάρ, ἡ θήκηνάματα, βλύζουσα πιστοῖς, ξένον θέαμα! πῶς τάφος οὐκ ἐπέδησεν, ἢ λίθος κατέσχε τὴν δύναμιν, ἀλλ' ὡς καὶ πρὸ τέλους, μετάνοιαν ἐκραύγαζες ἡμῖν, ὡσαύτως νῦν πρὸς ἐπίγνωσιν, ἔλκεις μετὰ θάνατον.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν, λαὸς ἐν οἴκῳ Κυρίου, ὅπου τὸ πανάγιον, σκῆνος τεθησαύρισται τοῦ Παμμάκαρος, ὃ τερπνοῖς ἄσμασι, καὶ φαιδραῖς λαμπάσι, λιτανεύοντες βοήσωμεν, Ἄγιε πρόφθασον, καὶ τοὺς ἐν ἀνάγκαις ἐλέησον, καὶ κλύδωνος ἐξάρπασον, καὶ τῆς καταγιγδοῦς τῶν θλίψεων, ἵνα τὴν τερπνὴν σου, καὶ πάντιμον δοξάζωμεν σορόν, καὶ τὴν εἰκόνα σεβώμεθα, μύρον ἀναβλύζουσαν.

Πλοῦτον ἀναφαίρετον, ἔχει σὲ πόλις Λακόνων, Μάκαρ ἀξιάγαστε, φαιναῖς ἀυγάζοντα ταῖς λαμπρότησιν, ἧ καὶ νῦν βράβευσον, τὴν εἰρήνην Νίκων, καὶ τροπαίων αὐτὴν ἐμπλησον, ἐχθρῶν τὴν ἔπαρσιν, καὶ παρεμβολὰς κάμψας βέλεσι, σῶν Πρεσβειῶν Πατῆρ ἡμῶν, καὶ τῆς συμπαθοῦς μεταδόσεως, πλησον τὰς καρδίας, ἡμῶν τῶν ἀνυμνούντων σὲ πιστῶς, ἐν παρρησίᾳ δεόμενος, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Νοὸς καθαρότητι, ὁ Ἡσαΐας Παρθένε, πόρρωθεν προέφησε, Ποιητὴν τῆς κτίσεως τεξομένην σε, ὃ σεμνὴ Πάναγνε, σὺ γὰρ ὠφθης μόνη, ἐξ αἰῶνος παναμώμητος, Διὸ σου δέομαι, τὴν μεμολυσμένην καρδίαν μου, καθάρισον καὶ λάμπησιν, θείας κοινωνὸν με ἀνάδειξον, Κόρη τοῦ Υἱοῦ σου, καὶ στάσεως αὐτοῦ τῆς δεξιᾶς, ὅταν καθίσῃ ὡς γέγραπται, κρίναι κόσμον ἅπαντα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Κρίσιν Ἰσραὴλ κριταί, θανατηφόρον κριθῆναι, σὲ Υἱὲ κατέκριναν, ὡς κριτὸν σὲ στήσαντες ἐπὶ βήματος, τὸν νεκροὺς κρίνοντα, καὶ τοὺς ζῶντας Σῶτερ, καὶ Πιλάτῳ σὲ παρέδωκαν, καὶ κατακρίνουσι πρὸ τῆς δίκης φεῦ! οἱ παράνομοι, καί, βλέπουσα τιτρωσκομαι, καὶ συγκατακρίνομαι Κύριε, ὅθεν καὶ προκρίνω, θανεῖν ὑπὲρ τὸ ζῆν ἐν στεναγμοῖς, ἡ Θεοτόκος ἐκραύγαζε, μόνε Πολυέλεε.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ὁσίου Ἀλυπίου Ἦχος α'

Ἐπομονῆς στῦλος γέγονας, ζηλώσας τοὺς Προπάτορας Ὅσιε, τὸν Ἰὼβ ἐν τοῖς πάθεσι, τὸν Ἰωσήφ ἐν τοῖς πειρασμοῖς, καὶ τὴν τῶν Ἀσωμάτων πολιτείαν, ὑπάρχων ἐν σώματι, Ἀλύπιε Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Τοῦ Ὁσίου Νίκωνος
Ἦχος γ' Θείας πίστεως

Χαίρει ἔχουσα ἡ Λακεδαίμων, θεῖαν λάρνακα, τῶν σῶν λειψάνων, ἀναβρύουσαν πηγὰς τῶν ἰάσεων, καὶ διασώζουσαν πάντας ἐκ θλίψεων, τοὺς σοὶ προστρέχοντας Πάτερ ἐκ πίστεως, Νίκων Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Καὶ Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν ψάλλεται εἷς Κανὼν τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων οἱ δύο παρόντες.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου Ἀλυπίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Χαίρων ἐπαινῶ τοὺς Ἀλυπίου πόρους. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. α'

«Ἴππον καὶ ἀναβάτην, εἰς θάλασσαν Ἐρυθράν, ὁ συντρίβων πολέμους, ἐν ὑψηλῷ βραχίονι, Χριστὸς ἐξετίναξεν, Ἰσραὴλ δὲ ἔσωσεν, ἐπινίκιον ὕμνον ἄδοντα».

Χάριτος πεπλησμένος, χαράς μου πλήρωσον, τὴν ψυχὴν ἐπαινέσαι, τὸν βίον ὄου Ἀλύπιε, καὶ τὴν πολιτείαν σου, δι' ἧς πάντας ἠϋφρανας, ἰσαγγέλως ἀγωνισάμενος.

Ἄλλον ὡς Σαμουὴλ σε, Θεὸς ἠγίασε, μητρικῆς ἐκ κοιλίας, Ἀλύπιε μακάριε, καὶ βλέπων τὰ ἔμπροσθεν, ὡς Προφήτην ἔνθεον, ἀπειργάσατο ἀξιάγαστε.

Ἵνα Θεὸς δηλώσῃ, τὴν σὴν λαμπρότητα, ἦνπερ ὕστερον ἔσχες, καλῶς ἀγωνισάμενος, φωτὸς θείου ἔπλησε, τοῦ τεχθέντος Ὅσιε, τὸ δωμάτιον ὑπὲρ ἔννοιαν.

Θεοτοκίον

Ῥῆσις σεπτοῦ Προφήτου, πέρας ἐδέξατο, ἰδοὺ γὰρ ἡ Παρθένος, σαρκὶ Θεὸν ἐκύησε, βροτοὺς ἀναπλάττοντα, συντριβέντας πρότερον, ἀμαρτίας πλημμελήμασι.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου Νίκωνος

Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. δ'

«Ἀρματηλάτην Φαραῶ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα ποτέ, Μωσαϊκῆ ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ διελοῦσα θάλασσαν, Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὀδίτην διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλλοντα».

Τῆς οὐρανίου πατρὸς τῷ ἔρωτι, Κατασχεθεὶς τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ ἐκεῖ κάλλη, καὶ τὴν διαμένουσαν, ἐπιποθήσας εὐκλειαν, ἐπιγείου πατρίδος, καὶ γεννητόρων ἐμάκρυνας, Νίκων σεαυτὸν παναοίδιμε.

Τόπον ἐκ τόπου διαμείβων πέφευγας, τὰ παρατρέχοντα, τὴν κοσμικὴν σχέσιν, ταῖς ἀποχωρήσεσι, σαφῶς ἀποκρουόμενος, καὶ μηδὲν τῶν προσύλων, τὸ εὐγενὲς ἐνυβρίσαι σου, μάκαρ τῆς ψυχῆς ἀνασχόμενος.

Θεοτοκίον

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ λελάληνται, ἐν γενεαῖς γενεῶν, ἢ τὸν Θεὸν Λόγον, ἐν Ἰαστρὶ χωρήσασα, ἀγνή δὲ διαμείνασα, Θεοτόκε Μαρία, διὸ σὲ πάντες γεραίρομεν, τὴν μετὰ Θεὸν Προστασίαν ἡμῶν.

Τοῦ Ὁσίου Ἀλυπίου

ᾠδὴ γ'

«Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενος τὴν γῆν τὴ προστάξει σου, καὶ μετεωρίσας ἀσχέτως βρίθουααν, ἐπὶ τὴν ἀσάλευτον Χριστέ, πέτρων τῶν ἐντολῶν σου, τὴν Ἐκκλησίαν σου στερέωσον, μόνε ἀγαθὲ καὶ φιλόανθρωπε».

Ὡς λύχνος ἐπὶ λυχνίαν, στάσεως κρείττονος, ἐπιτεθειμένος ταῖς σελασφόροις σου, Πάτερ ἀρεταῖς πᾶσαν ψυχὴν, πιστῶς σοὶ προσιοῦσαν, εὐσεβοφπόνως κατελάμπρυνας, σκότους ἀμαρτίας λυτρούμενος.

Νοός σου τὰς ἱεράς, κινήσεις ποιούμενος, πρὸς τηρήσεις θείων, νόμων τοῦ Πνεύματος, Ἄγγελος ἐφάνης ἐπὶ γῆς, Ἀγγέλων πολιτεῖαν, μετὰ σαρκὸς ἀναλαβόμενος, Πάτερ θεοφόρε Ἀλύπιε.

Ἐμφρόνως τῶν ὀχληρῶν, τοῦ βίου αἰοίδιμε, μετανάστης ὄφθης, καὶ προσεχώρησας, πρὸς ἀσκητικῆς διαγωγῆς, τὰ σκάμματα προθύμως, τὴν σὴν καρδίαν οἰκητήριον, Ὅσιε δεικνύων τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Παρθένε τὸ καθαρὸν, τοῦ Λόγου παλάτιον, τὴν ψυχὴν μου δεῖξον, οἶκον τοῦ Πνεύματος, ὕδατος πηγὴ ζωαρχικοῦ, πότισόν με τὴ καύσει, τῆς ἀμαρτίας φλογιζόμενον, ὅπως κατὰ χρέος δοξάζω σε.

Τοῦ Ὁσίου Νίκωνος

Οὐρανίας ἀψίδος

Ἐξ Ἐφας εἰς Δύσιν, διαδραμῶν ἅπαντας, τῷ τῆς μετανοίας κηρύγματι κατεπύρσευσα, ὅθεν κατάλληλον, τὴ πράξει εὖρες τὴν κλήσιν, μετανοίας Ὅσιε, δειχθεὶς φερώνυμος.

Τοῦ Προδρόμου τὸν ζῆλον, ἐν τῇ ψυχῇ θέμενος, Πάτερ τὴν δευτέραν ἐν κόσμῳ, Χριστοῦ ἐμφάνειαν προανεκήρυττες, καὶ μετανοίας ἀξιούς, ἐκ καρδίας ἔλεγες, καρπούς ποιήσατε.

Θεοτοκίον

Χαῖρε μόνη τεκοῦσα, τὸν τοῦ παντὸς Κύριον, Χαῖρε τὴν ζωὴν τοῖς ἀνθρώποις ἢ προξενήσασα, Χαῖρε κατάσκιον, καὶ ἀλατόμητον Ὅρος, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, χαῖρε Πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμὸς

«Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομητορ, σὺ σὲ στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε Φιλόανθρωπε».

Κάθισμα τοῦ Ὁσίου Ἀλυπίου

Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Συμεὼν ἡμῖν ὄφθης ἄλλος σοφέ, τὸ γὰρ σῶμα ὑψώσας στύλω ἐκ γῆς, ὃ Πάτερ Ἀλύπιε, τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας, ἐτροπώσω θεόφρον, πικρῶς κατοιμώζοντας, καὶ εἰς ἀβάτους τόπους, αὐτοὺς ἀπεδίωξας, ὅθεν καὶ ἐδείχθης, ἐγκαλλώπισμα θεῖον, Πατέρων τὸ καύχημα, Μοναζόντων τὸ στήριγμα, Διὸ πίστει βοώμέν σοί, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Τοῦ Ὁσίου Νίκωνος

Ἦχος α' Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Τὸν ζῆλον τὸν σεπτόν, Βαπτιστοῦ ἐμιμήσω, καὶ κόσμῳ τὴν φρικτὴν, καὶ δευτέραν τοῦ Κτίστου, ἐμφάνειαν ἐκήρυττες, καὶ τοῖς πάσιν ἐκραύγαζες, Νὺν ποιήσατε, Καρπούς ἀξιούς Κυρίῳ, μετανοίας τε, ἀπὸ καρδίας τελείας, Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Κυβέρνησον Ἀγνή, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, καὶ οἴκτειρον αὐτήν, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων, βυθῷ ὀλισθαίνουσαν, ἀπωλείαις πανάμωμε, καὶ ἐν ὥρα με, τῇ φοβερᾷ τοῦ θανάτου, ἐλευθέρωσον, κατηγορούντων δαιμόνων, φρικτῆς ἀποφάσεως.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὡ θαύματος φρικτοῦ! ὃ καινοῦ μυστηρίου! ἐβόα ἡ ἀγνή, καὶ πανάμωμος Κόρη, ἐν ξύλῳ ὡς ἔβλεψεν, ἀπλωθέντα τὸν Κύριον, ὃ τὰ σύμπαντα, ἐν τῇ δρακί περιφέρων, ὡς κατάκριτος, ὑπὸ κριτῶν παρανόμων, Σταυρῷ κατακρίνεται.

Τοῦ Ὁσίου Ἀλυπίου

Ὦδὴ δ'

«Τὴν θεῖαν ἐννοήσας σου κένωσιν, προβλεπτικῶς ὁ Ἀββακούμ, Χριστὲ ἐν τρόμῳ ἐβόα σοί, εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου, τοῦ σῶσαι τοὺς χριστούς σου ἐλήλυθας».

Ἀγάπην ἀληθῆ καὶ συμπάθειαν, πίστιν ἐλπίδα ἀρραγῆ, καὶ πολιτείαν ἀνόθευτον, ἀναλαβόμενος Πάτερ, θεράπων τοῦ Χριστοῦ ἐχρημάτισας.

Ἰστάμενος ἐν στύλῳ ἀκλόνητος, ταῖς ἐναντίαις προσβολαῖς, δαιμόνων στίφος ἐκλόνησας, καὶ κλονουμένοις ἐγένου, Παμμάρκα ἀδιάσειστον ἔρεισμα.

Ναμάτων θεῖων ἔμπλεως γέγονας, καὶ κατεδρόσισας ψυχάς, κατατακείσας τῷ καύσωνι, τῆς χαλεπῆς ἀμαρτίας, Ἀλύπτε θεόφρον πανόλβιε.

Θεοτοκίον

Τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μου θεράπευσον, καὶ φωταγώγησον τὸν νοῦν, καὶ τὴν καρδίαν μου Δέσποινα, ἢ φωτοδότην τεκοῦσα, Χριστὸν τὸν ὑπεράγαθον Κύριον.

Τοῦ Ὁσίου Νίκωνος

Εἰσακήκοα Κύριε

Ἀληθῶς ἐφιέμενος, γνώσεως Μακάριε, πρᾶξις τέθεικας, θεωρίας σου ἐπίβασιν, τοὺς Ἑλλήνων λήρους παρωσάμενος.

Τῆς καρδίας τὰ ὄμματα, πράξεσιν ἐνθέοις προκαθηράμενος, προεμήνυες τὰ μέλλοντα, ἀπτικὴν διάνοιαν προσκτησάμενος.

Θεοτοκίον

Ἰλασμὸν ἡμῖν δώρησαι, τῶν ἀγνοημάτων ὡς ἀναμάρτητος, καὶ εἰρήνευσον τὸν κόσμον σου, ὁ Θεὸς πρεσβείαις τῆς Τεκούσης σε.

Τοῦ Ὁσίου Ἀλυπίου

Ὦδὴ ε'

«Ὁ ἀναβαλλόμενος, φῶς ὡς ἱμάτιον, πρὸς σὲ ὀρθρίζω, καὶ σοὶ κραυγάζω, Τὴν ψυχὴν μου φώτισον, τὴν ἐσκοτισμένην, Χριστὲ ὡς μόνος εὐσπλαγχνος».

Ὅλος ἀνακείμενος, τῷ Παντοκράτορι, χρονίαν στάσιν, ὑπαιθρος Πάτερ, νιφετοῖς καὶ καύσωνι, σφοδρῶ προσπαλαίων, προθύμως ἐκαρτέρησας.

Ὑμνοῖς καὶ δεήσεσι, σχολάζων Ὅσιε, τῆς τρισηλίου αὐγῆς τὴν χάριν, νοὸς καθαρότητι, ἐδέξω καὶ φέγγος, ἰάσεων ἀπήστραψας.

Σώμά σου τῷ κίονι, περιγραψάμενος, τὸν νοῦν βαδίζειν ἀνεμποδίστως, πρὸς τὸν σοὶ ποθούμενον, Πάτερ ἐπαφήκας, φωτὸς ἀποπληρούμενος.

Θεοτοκίον

Ἅγιον ἐκύησας, Θεὸν γενόμενον, βροτὸν δι' οἶκτον, Ἁγία Κόρη, τὸν καθαγιάζοντα, τοὺς αὐτὸν ἐν πίστει, καὶ φόβῳ ἀγιάζοντα.

Τοῦ Ὁσίου Νίκωνος

Ὅρθρίζοντες βοώμέν σοι

Πληγέντα τὸν εἰς σὲ παροινήσαντα, θεηλάτως, ταῖς εὐχαῖς ἀνέρρωσας, καὶ σὲ Τιμᾶν παρεσκεύασας.

Ναὸν πανευκλεῆ ἀνεστήλωσας, τῷ Σωτήρι, ναὸς ζῶν καὶ ἔμψυχος, προχρηματίσας θεσπέσιε.

Θεοτοκίον

Ζωὴν ἡμῖν ἐβλάστησας ἄχραντε, Θεοτόκε, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον, ζῶσποιοῦντα τὰ σύμπαντα.

Τοῦ Ὁσίου Ἀλυπίου

ᾠδὴ ς'

«Μαινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρω, Δέσποτα Χριστέ, τῶν παθῶν τὴν θάλασσαν Κατεύνασον, καὶ ἐκ φθορᾶς ἀνάγαγέ, με ὡς εὐσπλαγχνος».

Λίθοις σὲ τὰ πνεύματα, τῆς κακίας, βάλλοντα σαφῶς, ποιούμενον στάσιν ἐν τῷ κίονι, τῆς ἀρραγοῦς, πέτρας οὐδόλως ἐσάλειψαν.

Ἵπομένων Ὅσιε, ὑπέμεινας, τὸν ὑπομονήν, ἀληθῆ σοὶ Κύριον δωρούμενον, καὶ ἐκ πάντων, τῶν δυσχερῶν σὲ ρύομενον.

Παραδόξως, Ὅσιε, φῶς ὠρᾶτο, ὑπερθεν τοῦ σοῦ, καθ' ἐκάστην κίονος φωτίζον σου, διὰ παντός, τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια.

Θεοτοκίον

Ἰσχυρὰν παράκλησιν, οἱ ἐν θλίψει, ἔχομεν ἀγνή, καὶ βεβαίαν πάντες σὲ ἀντίληψιν, Μήτηρ Θεοῦ, κινδύνων σῶζε τοὺς δούλους σου.

Τοῦ Ὁσίου Νίκωνος

Ἰλάσθητί μοι Σωτῆρ

Ἐδόξασέ σε Θεός, ὁ δοξασθεὶς σου τοῖς μέλεσιν, ἐν τέρασι θαυμαστοῖς, διὸ καὶ τῷ κίονι, ὅπως χρηματίση σοί, ἐν τῷ θείῳ οἴκῳ, τὸ ἐλλεῖπον ἀνεπλήρωσας.

Ὡς ἄλλον σὲ Μωϋσὴν, ἢ Λακεδαίμων ἐγνώρισε, τὴν Αἴγυπτον τῶν παθῶν, πιέζοντα μᾶστιξιν, ἐνθέοις διδάγμασι, τοῖς τῆς μετανοίας, καὶ κακίας ἐξαιρούμενον.

Θεοτοκίον

Ῥυσθεῖημεν τῶν δεινῶν, πταισμάτων ταῖς ἰκεσίαις σου, Θεογεννητορ ἀγνή, καὶ τύχοιμεν πάναγνε, τῆς θείας ἐλλάμψεως, τοῦ ἐκ σοῦ ἀφράστως, σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Εἰρμός

«Ἰλάσθητί μοι Σωτῆρ, πολλὰ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι, πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Κοντάκιον τοῦ Ὁσίου Ἀλυπίου

Ἦχος πλ. δ'

Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως

Ὡς ἀρετῶν ὑπόθεσιν, καὶ Ἀσκητῶν καλλώπισμα, ἢ Ἐκκλησία δοξάζει σὲ σήμερον, καὶ ἀνυμνεῖ σὲ Ἀλύπιε, ταῖς εὐχαῖς σου παράσχου, τοῖς τιμῶσιν ἐκ πόθου τὰς ἀριστείας σου, καὶ τὰ παλαιάματα, τῶν δεινῶν ἐγκλημάτων ἐκλύτρωσιν, ὡς ἐπώνυμος.

Τοῦ Ὁσίου Νίκωνος

Ἦχος πλ. β'

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας

Τὴν Ἀγγελικὴν μιμούμενος πολιτείαν, κόσμου τὰ τερπνὰ ὡς σκύβαλα ἐλογίσω, μετανοίας τὴν τρίβον δεικνύων ἡμῖν, θεοφόρε Νίκων Ὅσιε διὰ τούτῳ σε γεραίρομεν, ἐκτελοῦντες νῦν τὴν μνήμην σου, ὑπάρχεις γὰρ ἀληθῶς, ἱαμάτων πηγὴ.

Συναξάριον

Τῆ ΚΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀλυπίου τοῦ Κιονίτου.

Στίχοι

- Ἀνεῖχεν Ἀλύπιον ὄρθιος κίων,
- Πρὸς οὐρανοὺς ζητοῦντα βαίνειν, οὗ μένει.

- Εικάδι ἕκτη ἄλυπον, Ἀλύπιε, βῆς ἐπὶ οἶκον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νίκωνος τοῦ Μετανοεῖτε,

Στίχοι

- Οἱ Λακεδαίμων, οὐδαμῶς Δαίμων λάκοι.
- Σοβεῖ γὰρ αὐτὸν τοῖς τεραστίοις Νίκων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Στυλιανοῦ τοῦ Παφλαγόνος.

Στίχοι

- Ἀσκήσεως πέπτωκεν ὁ στερρὸς στῦλος.
- Στυλιανὸς γὰρ τὸν βίον καταστρέφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀκακίου τοῦ ἐν τῇ Κλίμακι.

Στίχοι

- Κακὸν φυγῶν πᾶν Ἀκάκιος ἐν βίῳ.
- Καλοῖς ἀπείροις ἐντρυφᾷ λιπῶν βίον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβου τοῦ Ἀναχωρητοῦ.

Στίχοι

- Ὁ Ἰάκωβος ἀναχωρήσας κόσμου,
- Νῦν τὴν ὑπερκόσμιον οἰκεῖ πατρίδα.

Ὁ ἅγιος Νεομάρτυς Γεώργιος, ὁ ἐν Χίῳ ἀθλήσας κατὰ τὸ 1807, ξίφει τελειοῦται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σίλου, Ἐπισκόπου τῆς Περσίδος, Καὶ ἀνάμνησις τῶν ἐγκαινίων τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἐν τῷ Κυπαρίσσω.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ὁσίου Ἀλυτίου

Ὦδὴ ζ'

«Ὁ ὑπερυψούμενος, τῶν Πατέρων Κύριος, τὴν φλόγα κατέσβεσε, τοὺς Παῖδας ἐδρόσισε, συμφώνως μελωδοῦντας, Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Ὁ καρτερικώτατος, καὶ στερρὸς Ἀλύπιος, χρόνοις ἐπὶ πλείοσι, κρύει Πιεζόμενος, τοῦ Πνεύματος τῆ θάλπει, ἐθάλπτο παραδόξως.

Ἵψος πρὸς οὐράνιον, ἔχων τὸ πολίτευμα, σώματος ἠλόγησας, ὧς φθείρεσθαι μέλλοντος, καὶ τούτου σηπομένου, οὐκ ἐφρόντισας τοῖς πόνοις.

Πᾶσαν ἠδυπάθειαν, Πάτερ ἀρνησάμενος, τῷ κρύει καὶ καύσωνι, παλαίων ἐνήθλησας, αἶθριος ἀναμέλπων, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον

Ὁ ἀπεριόριστος, σάρκα ἀνελάβετο, ἔννου τε καὶ ἔμψυχον, ἐκ σοῦ Ἀειπάρθενε, τοῦ σῶσαι τοὺς βοῶντας, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Ὁσίου Νίκωνος

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας

Ὡς ἐν ἄρματι Πάτερ, ἀρετῶν τετρακτῦ σὺ ἐποχοῦμενος, ἀνέδραμες εἰς ὕψος, Ἥλιας ὧς πὲρ ἄλλος, μελωδῶν τῷ Σωτήρί σου, Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ζηλωτῆς ὧς πὲρ ἄλλος, τοῖς ποθοῦσί σε Πάτερ τὸ ράκος ἔλιπες, ἐν ᾧ σου τὸ σαρκίον, ἐκτρύχων καὶ

πιέζων, τὴν ψυχὴν διανέπαιες, Ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον

Σοφίας ἔμπλησον πάντας, καὶ δυνάμεως θείας ἢ ἐνυπόστατος, Σοφία τοῦ Ὑψίστου, διὰ τῆς Θεοτόκου, τοὺς ἐν πίστει σοὶ ψάλλοντας, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Τοῦ ὁσίου Ἀλυπίου

ᾠδὴ η'

«Σοὶ τῷ παντουργῷ, ἐν τῇ καμίνῳ Παῖδες, παγκόσμιον πλέξαντες, χορείαν ἔμελλον, Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Νέος Σαμουήλ, προθεωρῶν τὸ μέλλον, νοὸς καθαρότητι, ὄφθης Ἀλύπιε, πᾶσι προλέγων, ὡς ἔνθεος Προφήτης, τὰ ὑπὸ Κυρίου, δηλούμενα σοὶ Πάτερ.

Ὁ φωτοειδής, τῆς ἐκκλησίας στῦλος, ὁ πύργος ὁ ἄσειστος, τεῖχος τὸ ἄρρηκτον, πάντων ἀνθρώπων, Θεῷ πεπιστευκότων, ὁ Χριστοῦ θεράπων, Ἀλύπιος τιμάσθω.

Ὑπνωσας καλῶς, ὕπνον δικαίοις Πάτερ, πᾶσιν ὀφειλόμενον, κοιμήσας πρότερον, πάθη ποικίλα, ἐντεύξεσιν ἀγρύπνοις, ὅθεν σὲ προστάτην, ἄγρυπνον νῦν πλουτοῦμεν.

Θεοτοκίον

Σοῦ ὁ τοκετός, τὴν τικτομένην βλάβην, κακία τοῦ ὄφους, νῦν ἀπεστείρωσε, μόνη κατάρας, ἀναίρεσις Παρθένε, ὅθεν σὲ τιμῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὀσίου Νίκωνος

Ἑπταπλασίως κάμινον

Τὸ καθαρὸν καὶ ἄσπιλον, τῆς ψυχῆς περιβόλαιον, τὸ καρτερικόν, καὶ ἀπαθὲς σαρκίον σου, ὡς θεῖον θησαύρισμα, ἢ Λακεδαίμων φέρουσα, καὶ σωματικῶν, καὶ ψυχικῶν ἀλγημάτων, τὴν ῥῶσιν ἐξαιτεῖται, μελωδοῦσα συμφώνως, Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῶν ἰαμάτων χάριτας, ἢ σορὸς ἀναβλύζουσα, πᾶσαν νοσημάτων, καὶ παθῶν ἐπήρειαν, παντοίαν τε κάκωσιν, καὶ μαλακίαν ἄπασαν, πάντων θεραπεύει, τῶν πιστῶς μελωδούντων, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὑπὲρ ἡμῶν ἰλέωσαι, τὸν Σωτήρα καὶ Κύριον, τῶν καταφευγόντων, τῇ σῇ σκέπη Ὅσιε, ὡς νίκης ἐπώνυμος, καὶ Θεῷ παριστάμενος, πάσης λυτρωθῆναι, τῶν ἐχθρῶν κακουργίας, δαιμόνων ἐπηρείας, καὶ ἀνάγκης καὶ νόσου, τοὺς πίστει σὲ ὑμνοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Νοὺς ἐξειπεῖν οὐ δύναται, τὸ φρικτὸν τῆς λοχείας σου, πῶς καὶ παρθενεύεις, μετὰ τόκον ἄχραντε, ὡς μόνος ἐπίσταται, ὁ τῶν ἀπάντων Κύριος, ὃν ἰλεουμένη, μὴ ἐλλίπης Παρθένε, σωθῆναι τοὺς ἐν πίστει, τῷ Υἱῷ σου βοῶντας, Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδῶν, Τὸν Δημιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τοῦ Ὀσίου Ἀλυπίου

ᾠδὴ θ'

«Ἡσαία χόρευε, ἢ Παρθένος ἔσχεν ἐν γαστρὶ, καὶ ἔτεκεν υἱὸν τὸν Ἐμμανουήλ, Θεὸν τε καὶ ἄνθρωπον, Ἀνατολή, ὄνομα αὐτῷ, ὃν μεγαλύνοντες, τὴν Παρθένον μακαρίζομεν».

Ἱερὸς ὁ βίος σου, ἐκ σπαργάνων, ὄφθη τῷ Θεῷ, λαμπόμενος ἀρετῶν, μάκαρ τῷ φωτί, τίμιος ὁ θάνατος, ἐναντίον γέγονε Χριστοῦ, Πάτερ Ἀλύπιε, Μοναζόντων ἀκροθίνιον.

Ὡς φωστήρ ὑπέρλαμπρος, καταυγάζεις, ἅπασαν τὴν γῆν, ἐλαύνων τὴν πονηράν, νύκτα τῶν παθῶν, καὶ λύων σκοτόμαιναν, τῶν Δαιμόνων, καὶ φωταγωγῶν, θείαις λαμπρότησιν, ἰαμάτων πάντας Ὅσιε.

Στάσιν ἐπὶ κίονος, ἐποιήσω, ἔτεσι σοφέ, πενήκοντα πρὸς τρισίν, οἷα Ἀθλητῆς, ἀθλῶν προθυμότητα, καὶ τῷ κρῦει καὶ τῷ παγετῷ, Πάτερ καὶ καύσωνι, ἀνευδότης πιεζόμενος.

Ἡ ἀγία μνήμη σου, τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι ἡμᾶς, καθαγιάζει σοφέ, ταύτην ἱερῶς, τελοῦντας καὶ πίστει σε, ἀνυμνοῦντας, Πάτερ ἐν αὐτῇ, ὡς ἀντιλήπτορα, καὶ προστάτην τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Φωτισμὸν μοὶ δώρησαι, τῷ ἐν σκότει ὄντι τῶν παθῶν, καὶ ῥύσαι με πονηρῶν, ἔργων καὶ φλογός, ἐναποκειμένης μοί, τῷ ἀθλίῳ καὶ ἁμαρτωλῷ, Ἄχραντε Δέσποινα, προστασία τῶν ὑμνούντων σε.

Τοῦ Ὁσίου Νίκωνος

Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ

Ἀμέσως ἀπολαύων Πάτερ ζωῆς, ὑπὲρ ἧς ἠγωνίσω πρὸς δύναμιν, ἐπὶ τῆς γῆς, βίῳ διαπρέψας ἀγγελικῷ, καὶ μεταβὰς μακάριε, Νίκων πρὸς αὐλοῦς διαμονάς, σωθῆναι θεοφόρε, δυσώπει τοὺς ἐν πίστει, ἐν τῷ ναῷ σου προσεδρεύοντας.

Ἀγάλλη σὺν Ἀγγέλοις ἐν οὐρανῷ, τῷ τῶν ὄλων Θεῷ παριστάμενος, καὶ ἐπὶ γῆς, βρῦει σου ἡ θήκη τὰς δωρεὰς ἐν ἡ σεπτῶς κατάκειται, σωμά σου τὸ ἅγιον καὶ σεπτόν, τοῖς πόθῳ προσιοῦσι, καὶ φόβῳ ἀπτομένοις, Νίκων παμμάκαρ τῶν λειψάνων σου.

Θεοτοκίον

Ἐν σοὶ τῆς παρθενίας τὸ καθαρὸν, ἐτηρήθη Μαρία πανύμνητε, σὺ γὰρ Θεόν, μόνη συλλαβοῦσα ἄνευ σπορᾶς, σεσαρκωμένον τέτοκας, μείνασα Παρθένος παναληθῆς, διὸ σὲ Θεοτόκον, κυρίως ἀνυμνοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν καὶ δοξάζομεν.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν, διὸ σὲ Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Ἐξαποστειλάριον Ἁγ. Ἀλυπίου

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Ἀγῶνας ὑπὲρ ἄνθρωπον, μετῆλθες Πάτερ Ὅσιε, τῆ τοῦ Χριστοῦ δυναστεία, πενήκοντα πρὸς τρισὶ γάρ, ἔτεσιν ἐπὶ κίονος, ἔστης σοφέ Ἀλύπιε, πάντοθεν πιεζόμενος, καὶ νῦν τὸ ἔσχατον μάκαρ, τῶν ἀγαθῶν πάντων εὔρες.

Τοῦ Ἁγίου Νίκωνος

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις

Ἡ θήκη ἔνθα σου κεῖται, τὸ εὐκλεέστατον σῶμα, χάριτας βλύζει τοῖς πᾶσι, τῶν ἰαμάτων δαψιλῶς, τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει, Νίκων αἰεὶ θεοφόρε.

Θεοτοκίον

Αἱ τῶν Ἀγγέλων πᾶσαι, καὶ Ἀρχαγγέλων χορεῖαι, ἀνευφημούσί σε Κόρη, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, καὶ τῶν βροτῶν ἅπαν γένος, δοξολογούμεν σε πόθῳ.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστῶμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια γ' τοῦ Ἁγίου Νίκωνος δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος α' Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων

Τῶν ἐφετῶν ἀπολαύων ἀμέσως Ὅσιε, τῶν ἐπὶ γῆς φωτίζεις, πάντων τὰς διανοίας, ἐν πίστει ἐκτελούντων, μνήμην τὴν σὴν, θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν, καὶ τῷ ναῷ σου τῷ Θεῷ πανευσεβῶς, ἀθροισθέντων παμμακάριστε. (Δίς)

Σὺ τοῦ Προδρόμου τὸν ζῆλον ἐκμιμησάμενος, Μετανοεῖτε πάσιν, ἀνεβόας παμμάκαρ, ἐξ ὅλης τῆς

καρδίας, ἡ γὰρ Χριστοῦ, βασιλεία ἐφέστηκεν, ὃν ἐκδυσώπει ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει δοξαζόντων σε.

Ἐκ τῆς Ἐφῶς εἰς Δύσιν, Πάτερ διέδραμες, καὶ μετανοίας πάντας, κατεπύρσευσας λόγοις, ὡς ἄλλον Μωϋσῆν δέ, πόλις ἡ σὴ, Λακεδαίμων ἐγνώρισε, τὴν γὰρ παθῶν ἀποτέμνεις Αἴγυπτον νύν, μετανοίας τοῖς διδάγμασιν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν, ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου, δι' ὧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὔρες μισθὸν τῶν καμάτων σου, τῶν Δαιμόνων ὤλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας, Παρρησίαν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἴτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Μεταβολὴ τῶν θλιβομένων, ἀπαλλαγὴ τῶν ἀσθενούντων, ὑπάρχουσα Θεοτόκε Παρθένε, σῶζε πόλιν καὶ λαόν, τῶν πολεμουμένων ἢ εἰρήνη, τῶν χειμαζομένων ἢ γαλήνη, ἢ μόνη προστασία τῶν πιστῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ἀνέστης

Ἡ πάναγνος ὡς εἶδὲ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, θρηνωδοῦσα, ἀνεβόα μητρικῶς, Υἱέ μου, καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθροῦ καὶ Ἀπόλυσις.